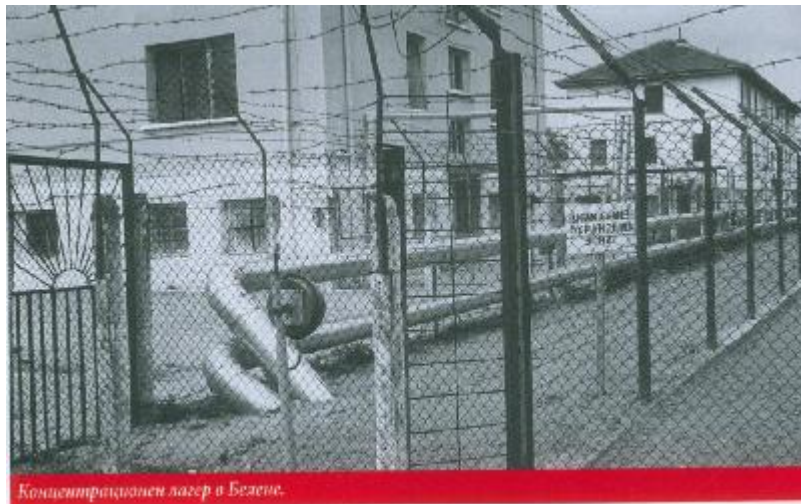

Истинската история

КОМУНИСТИЧЕСКИЯТ АД В БЪЛГАРИЯ - 1944 - 1989 г.

**ЕДИН РАЗКАЗ ЗА...
ЖИВОТЪТ НА
БЪЛГАРИНА ПО
ВРЕМЕТО НА 45-
ГОДИШНИЯ АД,
НАРЕЧЕН
КОМУНИЗЪМ !!!
(1944 г.-1989 г.)**

Чувствам се длъжен да напиша нещо за хората, на които им отнеха живота във всяка форма, в която това е възможно и познато. За тези, които умряха с мокри от сълзи лица, тихо и самотно, затворени между четири бетонни стени, докато други заграбваха земите, плодовете и труда на целия им живот. За тези, които живееха с волността на безкрайната добруджанска шир, но бяха безскрупулно и пладнешки окрадени и изтикани в гнусните индустриални панелки. За 10-годишните деца - „врагове на народа“. За 70-годишните баби - „фашистки предатели“. За онези, които се поболяха и увяхнаха, защото им забраниха да отидат в казарма, като всички техни приятели... За тези, на които им забраниха да учат... За онези, които бяха изгонени от България... За онези, които бяха измъкнати през нощта от домовете си и които никога повече не се върнаха при близките си... За всички мои роднини!

И най-вече за баба ми, която всяка нощ плачеше на сън за майка си, която изгониха от България. За баба ми, която безкрайно много обичам и която си отиде от живота още млада и изнемощяла от товари и болести, за която нямаше детство, а само болезнена болка и неравностойна борба. Която

преживя всичко, което човек не бива да преживява и която въпреки всичко никога през живота си не каза „Аз мразя”. И за всички онези чудовища, които причиниха това на невинни човешки същества!

Няма по-обикновен и типичен ден за България от 9 септември. 2% от хората ненавиждат този ден, **7% го празнуват като най-значимата дата в живота си**, а на 90% от българите не им пука и изключително трудно могат да се сетят за какво става дума. Затова днес е най-типичният и обикновен за България ден! **Нихилизъм отдавна е другото име на България.** Затова е и уместно първо да вметнем един абзац суха предистория, която, за съжаление, още дълго ще предъвкваме с гузен, грозен, горчив вкус в устата. Защото тази червена предистория беляза историята, живота и бъдещето на милиони хора!

На този ден през 1944г., Червената армия, ръководена от психичноболния грузински алкохолик Йосиф Висарионович Джугашвили, нахлува „мирно” в българските територии. Тя е подкрепяна сервилно и безрезервно от една шепа родни отцепредатели, наричани партизани, до един шумкари и ветропоказатели, въртящи се в посоката на силните за деня, криещи се по гори и храсталаци, с основна мисия да обират мандри и да вършат подривна, терористична дейност.

От люлка на европейската цивилизация, от ко-сътдателка на европейската държавност, България се превръща в маргинална сянка, в най-предан и най-наведен роб на кремълските власти, в заддунавска съветска губерния, територия без име и без право на избор, различен от този на Москва. А изборът на Москва е пълно заличаване на националната държава, отричане, поругаване и забрана на всичко, което от векове е било свято, скъпо и мило за българина!

Така започва всичко... Една сива филмова лента за пропагандата, лъжата, демагогията, страха, позора и за хората, които не бихме нарекли дори чудовища! Една история за нещата, които не зависиха от нас, но определиха посоката на живота ни! Завинаги!

На този ден повече от всеки друг сме свикнали да ни продънват ушите с милите разкази на баби и дядовци, до един люти текезесари, които ги пращали веднъж в годината на море във вмирисаната станция на профсъюзите, а българският ударник на труда добил „симпатичния“ азиатски навик да се къпе веднъж в седмицата, в неделя, когато загряват бойлера. Както и навика да „нагъва“ върху вестник на капака на Жигули-то (за което баща му е чакал 30 години!) дневната си дажба от боб чорба, люта чушка, резен домати и комат хляб! Разказват ни с умиление, как веднъж в годината пускали портокали за два часа, но важното било, че изобщо ги пускали, а не, че са веднъж в годината, за два часа... А и опашките правили хората по-сплотени, по-близки, по-човечни, такъв бил социалистическият човек. Докато невръстното ти дете реве гладно вкъщи за пюренце, ти ковеш, чакайки из безкрайните опашки, бъдещето на челядта си, градиш го, така както се гради всичко в социалистическа България - с връзки и услуги! На опашката търсиш някой роднина на приятел на твой роднина - вуйчо му, който по възможност да заема някакъв максимално висок пост в уродливата йерархия на социалистическия живот, та да може да уреди детенцето ти, милото, на някаква службичка, каквато и да е, стига само да не е в завода да преизпълнява петилетката. Или пък някой, който да ти помогне за паспорт за чужбина, или пък да ти помогне да вкарате „унуката“ в университет, или просто да ти набави „под тезгяха“ безкрайно търсената, дефицитна стока - капачки за буркани, че идва есента, а зарзавата не чака отлагане. За непросветените да вметнем, че капачките за буркани, ама ония, хубавите, с розово уплътнение отдолу, са

по-скъпи и търсени и от южноафрикански диамант!
Живи строители на топ-олигофренията на XX век –
„Софийското море“, още се кълнат, че това бил най-грандиозният инженерен проект на последните поне 10 века, само че злите капиталисти са го осуетили. Същите хора, разбира се, пак безвъзмездно, пак събота и неделя, защото през останалото време се трепят в заводите по 10 часа, за да произведат 276 кутии вакса повече и да задоволят амбицията и джоба на някой висш член на ЦК. Затова и често се случва да се трепеш в комбинатите, да произвеждаш продукция с тонове - зеленчуци, плодове, хляб, консерви, сирене, а после да си принуден да се редиш с часове по опашки с купон в ръка, защото някой алчен и безскрупулен народен другар е решил тази година да изнесе цялата продукция зад граница, а да остави на теб да се „храниш“ морално от поздравителното обръщение на Първия, че и тази година сме задминали злите капиталисти с „куршум в сърцето“. Комунистите мразят капиталистите до смърт, но обичат техните долари повече от живота си... и по-скоро повече от живота на своите инструменти, пардон, сънародници. Затова и често жертват по няколко си хиляди живота. А на някои места по света и милиони. Въпрос на демографско развитие и територия просто. Иначе принципът навсякъде е еднакъв. Грузинският статистик достигна до „някаквата“ си бройка от около 33 милиона човека. Толкова успя само, повали го водката... Но какво тук значела някаква си личност, е казал пък един български поет, който децата и до днес трябва да изучават в училищата...

И всички тези жертви се правят (буквално) за благо на народа, разбира се! Какво са 200 000 - 300 000 човека изчезнали по трудовите лагери, след като добивът от декар пшеница се е увеличил 7 пъти!? Па макар и след това въпросната пшеница да е изнесена за Монголия, откъдето ние пък сме получили пясък, който пък сме разменили заедно с

1000 касетки домати и компютри „Правец“ за захарна тръстика от Куба! Тъй като на Куба не и трябва нито пясък, камо ли пък „чудото“ на българската Силиконова долина - Правец, компютърът, Куба пък дава компютрите на Северна Корея, която пък им дава 7 контейнера с женшен, които Куба отново няма какво да прави, но така поне Северна Корея ще може да претопи компютрите и да направи от пластмасата висококачествена боя, с която да боядиса куртките на работниците в заводите си. От металните части, изнесени скришом, севернокорейското население пък може да успее да си сглоби антена и 20 години по-късно, хващайки някоя незаглушена южнокорейска станция, поданиците на Ким Ир Сен да разберат, че човек е кацнал на Луната! „Икономика по социалистически“ е едно безобразно гениално творение на мисълта, на което още дълго ще се дивим и ще „берем плодовете“! Правенето на икономика по социалистически се състои в отварянето на колкото се може по-безумно голям завод, на колкото се може по-абсурдно място, в който комбинат да са на работа (не да работят, а да са на работа - разликата е фундаментална!) колкото се може повече хора. КПД-то на труд, ефикасност и ефективност на производството може и да е минус един трилион, все тая, важното е, че имаме почти, да не кажем напълно безплатен труд и все пак някаква стока, която винаги можем да изнесем някъде в братските социалистически държави, без значение каква е стоката и колко е гадна и непотребна, ние сме си вързани с договорче и никой не може да ни каже нищо...

Колко незначителни са за тези хора няколкото стотин масови гроба на фона на отворилия врати комбинат за цветни метали край село X, където никога не е имало цветни метали, а няма и да има. Но пък както е казал правешкият образ бай Тошо, носещ впечатляващата титла „природноинтелигентен“, „Тая година завод за полупроводници, догодина за цели!“ Какво като няма метали? Догодина ще му мислим! Какво е някаква

взривена църква, пълна с майки, деца и ветерани от три войни, пред строителството на „нещото“, подобно на летяща чиния и тефлонов тиган на връх Бузлуджа, под което и до днес, всяка година, на полянката, се стичат хиляди някакви с червени знамена с ликовете на „любимите“ вождове!?

Ах, любимите вождове и синове на народа... Които синове обаче издигнаха между себе си и този същия народ най-високите и непреодолими стени на света. И докато народът изнемогва с две яйца и два хляба и унижава себе си, радвайки се, че някъде са пуснали 5 кофички мляко и вярва в широкоразпространената долна циничност, как стоките били малко като асортимент, но имали всичко необходимо, за да живеели нормално, „народните синове“ се къпят в разкош и разточителство, стигащо до там, че държавата 3 пъти е на ръба от фалит! 3 пъти за 45 години! Рекорд на Гинес! Докато българинът чака по половин живот за кола и апартамент, а в къщата му има същите стоки и вещи, които има и в къщите на всичките му 200 съседа в 16-етажната панелка, колите на „Специална доставка“ разнасят из домовете на „народните синове“ най-скъпите, най-чудните и най-невероятните деликатеси и стоки, които са познати на земята. Докато на българинът му е забранено да излиза в чужбина, партийните лидери обикалят всевъзможни кътчета на света с народни пари и уреждат синовете и дъщерите си в консулските служби на колкото се може по-западна европейска държава. Докато българинът къта парици, за да купи на детенцето си едно шоколадово яйце от Кореком-а, първите дами ходят със самолет на фризьор в Париж и се връщат за вечеря. И колко е лесно да постигнеш всичко това...Само трябва да кажеш, че е в „името на Партията“. Да се смириш, да наведеш глава и доброволно да си продадеш душата в служба на друг. Това е всичко! Всички убийства, всички затвори, всички зверства, всички преследвания, всички измъчвания, всички мерзости, гадости, доноси, предателства, издевателства,

терори...всичко е разрешено, стига да е в „името на Партията“. На Партията не и трябва верни хора, на Партията и трябва послушни хора, защото в тази безумна, номенклатурна машина всеки е вързан за другия, всеки дължи поста си на някой по-отгоре и същевременно е покровител на някого от понисшестоящите. Всеки трябва да знае пред кого да ходи със сведена глава и на кого да държи сметка, да изисква услуги и облаги.

Продънващото ушите повсеместно обожествяване на въпросните „народни синове“, е може би най-голямата циничност в целия социалистически пъзел. Едно човешко същество да се клани и да боготвори друго човешко същество, което в нормално общество, най-малкото, би било равно на него, е великата трагедия в живота на българина от НРБ. Всичко е направено с единствения умисъл да бъдеш унижаван и тъпкан... Да пропагандира унижаването като национална доктрина, е висша ценност на социализма. Хората трябва да бъдат мачкани и облъчвани целенасочено, системно и целеустремено. Затова е създадено и специално звено, страховитата Държавна сигурност. Автоматична, матрична мрежа от агенти, доносници, които на принципа на скачените съдове, за по-висок пост, за лек автомобил, за софийско жителство или дори само за 1 месец отпуска от казармата, биха предали и обадили за напълно измислено и скалъпено обвинение, дори и собствената си майка. Най-силното оръжие на Държавна сигурност е способността да внася несигурност и страх сред населението, да го кара да търси врага сред себе си, да го държи с отворени на четири очи, в пълно невидение какво следва и откъде ще дойде... Да го държи мнително, в пълна бойна готовност, преценяйки всяка изказана приказка, всеки проведен телефонен разговор, всяко споделяне дори на най-близки хора. Комунистическата машина владее в немислими граници способността да манипулира, да тероризира, да се самосъхранява, използвайки минимални

усилия. Просто трябва да „катурне“ каруцата със страха сред населението, а от там тя сама ще си свърши работата. Защото докато населението търси „врага с партиен билет“ в своите редици, сред всички и всичко, безопасността на машината отвътре и отгоре е непоклатима и гарантирана!

Никой друг режим, никое друго чуждо владичество не е налагало такава откровена антибългарска политика както Комунистическата партия... Поставените лица на СССР за 45 години убиха и удавиха повече от българщината, колкото дори османците за 500 години не успяха. Режимът превърна собствените си сънародници в малки, смачкани, прегърбени, комплексирани души, марионетни създания без характер, без самочувствие, без национално самосъзнание, без индивидуалност, без мечти, без бъдеще... Чувството за всеобща отчаяност и безсмисленост е водещо в целия живот на социалистическия човек... Българинът се научи да мрази, да не работи и да завижда, научи се на всичко грозно и отвратително, което би могло да му помогне да оцелее в тази безумна социалистическа джунгла.

Не е нужно да отбелязваме кому са верни първите хора в държавата, кому слугуват и на чии интереси прислужват. Българските им имена са просто от куртоазия. Коя държава в света възпява в собствения си национален химн чужда страна? Коя държава в света, доброволно, след гласуване, с мнозинство, е решила да се откаже от суверенитета и националната си независимост, бранени 1300 години във войни и битки, с живота и кръвта на милиони, за да иска да се превърне и притопи до 16-та безлична република на Съветския съюз. Коя държава, доброволно, с ясното съзнание какво върши, решава да подари изконна българска земя на югославските си комунистически другари, където те да издевателстват над мирното българско население? Немислимо е днес да проумеем как една вечер 1 милион човека си лягат като българи, а на следващата сутрин се събуждат като нова

нация, с нов, изфабрикуван от учените на Сталин в Московския университет, език, с нова идентичност, различна култура и различно име. Няма друга държава в света, която би стояла безучастно да гледа как същите тези 1 милион човека биват изтезавани и обругавани, заради това, че искат да се назовават българи! Коя друга държава в света, е разстреляла, обесила или обрекла на смърт по лагерите повече свои военни герои от България? Хора, които не са загубили нито една битка и нито едно знаме в три войни, губят битката с червената поквара! Хора, спечелили най-славните победи в историята на България, победи, смятани за невъзможни на теория, някои от които и до днес се изучават в учебниците по тактика на най-елитните военни училища в света. Целият военен и политически елит на Царска България пада в безименни гробове. Убити в гръб, отвлечени късно през нощта, докато спят. Изведени по пижами от леглата, пред близките си, с качулки на главите, разбира се, защото тези шумкарски отрепки с миши сърца никога не биха имали и една капка смелост да погледнат кой и да е от тези мъже пряко в очите... Що за чудовище трябва да си, за да скриеш от собствения си народ, че на две крачки от теб се е случила най-голямата ядрена авария в Европа, че огромен, отровен, убийствен радиационен облак се насочва право към твоята страна? Що за психопат трябва да си, за да събереш цялата държава по площадите, за да марширува на 1 май, докато невидимата отрова прониква в дробовете на хората и обрича поколенията им на жестоки физически аномалии? И що за страхливец трябва да си, за да командироваш по парадите някои от понискостоящите номенклатурници да махат отегчено с ръка, докато ти сам се криеш, залостен и защитен в дома си!? Но, всъщност, риторично си задаваме въпроса „какъв трябва да си?“. Трябва да си точно такъв, комунист, или пък поциничната дума, социалист! Тъждествената дума за убиец, изрод, страхливец и психичноболен човек. Но дори и тази

безмилостна ядрена авария не успя да роди по-големи изроди от тях, съветските узурпатори на българската държава. Какво по-голямо унижение и обида за националното ти достойнство от това, в центъра на твоята столица да се извисява като огромен мастодонт, паметник на Съветската армия!? Какво по-голямо унижение от това, най-високият паметник в столицата ти да е на съветските окупатори... Не на твоята войска... Не на твоите национални герои... А на Съветската армия!? Какво по-голямо слугиначество от това, такъв паметник да има във всеки български град...

Какъв позор за всички варненци трябва да е, че хилядолетния им град е носил името Сталин? Ами Благоевград? Ами Димитровград?

Да бъде проклет този ден, в който съветски крак стъпи в свещените български земи...

Докато другите постсоциалистически държави смело ревизираха историята си, издигаха паметници на жертвите на комунизма, ние не само че не построихме такива, ами взехме, че почистихме и реставрирахме тези на съветските убийци и те пак са част от „културното ни наследство“, в центъра на столицата ни и на най-хубавите места в най-хубавите ни градове. Докато другите постсоциалистически държави обесиха диктаторите си през перилата на парламента или ги накараха да си платят за стореното, ние погалихме нашите с рози, оставихме ги да изнесат целия капитал на държавата зад граница, оставихме ги на мира, да се успокоят, да се кротнат, да се пребоядисат, да улегнат и години по-късно да се върнат повторно да ни изнасилват и грабят! Няма по-безпаметен народ от българския...

Днес е 9 септември. Всяка година на този ден получовеци от цялата страна си устройват импровизирани мероприятия. Събират се бивши „величия“, директори, зам.директори, помощник зам.директори и помощници на секретаря на зам.директора от всевъзможните отдели и службички на

безумно разплутия бюрократичен апарат на НРБ и си разказват колко „Едно време беше по-добре“. Бели коси, но и млади комунистчета с бащи и дядовци шумкари и „преуспели“ социалистически личности, изкачили стълбата от копането на домати на село до най-висшия пост в държавата, само за няколко седмици. Всички веят знамена и портрети със символи и образи на чужда държава... Ще ги познаете по мизерния си, почти клошарски вид, крещящи за революция, за колективизация, искащи диктатура на някакъв си пролетариат, искащи господар, искащи да са нечии слуги, искащи си отново завода за безопасни игли в с.Кольово, където да бачкат 60 години за 200лв... Те са тези, които чрез мързела, нагаждачеството и готованството превърнаха България от преуспяваща, бързоразвиваща се страна, икономическият лидер на Балканите в началото на миналия век, до дворна клоака в дъното на Европа, място което всеки гледа да прескочи и да не попадне, за да не се потопи в уродливата пошлост на постсоциалистическата действителност в България.

Комунизмът е престъпление срещу човечеството, унижение и безпardonен терор над личността и съвестта, тотално и целенасочено погазване на идентичността, индивидуалността и спокойствието на гражданите и всеки, който го оправдава, оневинява или дори само му се възхищава, под каквато и да е форма, в какъвто и да е аспект, заради каквито и да е съображение, нека знае, че защитава и оневинява убийци и национални предатели, хората, обрekli живота на страната ни на 45-годишна кома... А дори да се върнеш към живота след кома, възстановяването ти ще трае дълги години и много усилия, воля, вяра и борба. Ние годините ги натрупахме, но воля, усилия и борба в българина, няма! Борба да скъса с това, което го превърна в най-бедния, най-мрачен, най-тъжен, най-мързелив, най-необразован и най-нерадостен човек в Европа. Парадоксално е, но българинът не иска да скъса с това.

НИКОГА НЯМА ДА ЗАБРАВИМ!